

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. Mgr. Denisem Karbusem, advokátem se sídlem Kovářova 1081/3, Praha 13, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č. j. MHMP 728178/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2021, č. j. 13 A 77/2018-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4 ze dne 26. 3. 2018, sp. zn. SZ P4/004365/18, uznán vinným za spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil v záhlaví uvedeným rozhodnutím, které žalobce napadl žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tato byla rozsudkem Městského soudu v Praze podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta. Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení nadepsaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

[2] Žalobce se výše popsaného přestupku dopustil tím, že dne 18. 12. 2017 v odpoledních hodinách na ulici X, Praha 4, našel vedle motorového vozidla zn. Honda Accord, reg. zn. X, technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (tzv. „botičku“ či „TPZOV“), který byl původně na předmětné vozidlo nainstalován, když tento prostředek si присвоjil a až dne

22. 2. 2018, tj. den po ústním projednání před prvoinstančním správním orgánem, jej vrátil prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu Městské policie hl. m. Prahy. Úmyslně a neoprávněně si tedy přisvojil cizí věc nálezem. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Městský soud přisvědčil správním orgánům, neboť nemá pochybnosti o tom, že si žalobce přisvojil TPZOV, přičemž zjevně neměl úmysl jej bezprostředně vrátit vlastníkov, tj. městské policii. Žalobce zůstal pasivní i přes opakované urgencye ze strany městské policie či po obdržení oznámení o zahájení přestupkového řízení prvoinstančním správním orgánem. TPZOV vrátil až den po ústním jednání před prvoinstančním správním orgánem. Při samotném ústním jednání však tvrdil, že TPZOV již dávno odeslal jím pověřený zaměstnanec. Následně se žalobce omluvil za mylné informace, neboť měl za to, že pověřený zaměstnanec tak bezodkladně učinil, avšak tuto skutečnost si dále neověřil. Městský soud dané vysvětlení považoval za účelovou obhajobu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel tvrdí, že nebyl prokázán jeho záměr přisvojit si věc, protože pouze chránil TPZOV před možným odcizením. TPZOV je pro stěžovatele zcela nepoužitelná věc a chybí motiv pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích. Z tohoto důvodu nikdy nemohlo dojít k přisvojení si cizí věci nálezem. Stěžovatel byl v domněn, že TPZOV byl zaslán jím pověřeným zaměstnancem vlastníkov, již v prosinci 2017, tedy bezprostředně po odnesení do prostorů jeho kanceláře. Když se dozvěděl, že tomu tak nebylo, ihned zjednal nápravu. V předmětné době byl zaneprázdněn zásadními událostmi (páchání podvodné trestné činnosti jeho zaměstnanci), které vyžadovaly jeho plnou pozornost, a proto nedokázal ověřit, zda byl TPZOV skutečně odeslán.

[6] Podle stěžovatele se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou zavinění jakožto subjektivní stránkou přestupku. Dále spatřuje stěžovatel vady ve správním řízení, neboť dle něj skutkový stav nemá oporu ve spise. Jak rozhodnutí žalovaného, tak i napadený rozsudek městského soudu, trpí vadou nepřezkoumatelnosti, a to z důvodu opomenutého důkazu. Stěžovatel namítá, že se správní orgány nevypořádaly s jeho argumentací a neprovedly jeho výslech, ačkoliv je toho dojmu, že některé skutečnosti (aniž by je jakkoli blíže konkretizoval, poznámka Nejvyššího správního soudu) nemohl městský soud ověřit jiným způsobem.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření stručně navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti

pokračování

rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat *jakékoli* pochybení městského soudu, ale pouze pochybení *tak výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí městského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení městského soudu.

[11] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost se týká právní otázky přisvojení si cizí věci nálezem, kterou judikatura doposud neřešila, je dán podstatný přesah zájmů stěžovatele. Kasační stížnost je proto přijatelná, avšak nedůvodná.

[12] Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníků řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadená rozhodnutí trpěla vadami zakládajícími jejich nepřezkoumatelnost. S přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného se dostatečně vypořádal městský soud v bodě 12. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud s jeho závěry souhlasí. Obě rozhodnutí správních orgánů i napadený rozsudek městského soudu odpovídají obecným požadavkům přezkoumatelného rozhodnutí formulovaným ve výše citované judikatuře. Rozhodnutí správních orgánů jsou srozumitelná a přehledně zpracovaná a je z nich zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídily.

[13] Co se týče nesprávně zjištěného skutkového stavu, Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávané věci neshledal, že by byl skutkový stav správními orgány zjištěn nesprávně, nedostatečně, a že by zjištěná skutková podstata neměla oporu ve spisech.

[14] Úvaha stěžovatele, že v důsledku neprovedeního výsledku městským soudem byl zkrácen na svých právech, neboť nedošlo k ověření skutečností, které mohl městský soud zjistit pouze tímto způsobem, je lichá. Rozhodné okolnosti pro naplnění skutkové povahy podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích bylo možné věrohodně zjistit z provedeního ústního jednání a dalších písemných důkazů (např. úředního záznamu). Stěžovatel měl navíc možnost hájit se ve správním řízení ve dvou stupních, přičemž tuto možnost se sám rozhodl blíže nevyužít, neposkytl-li správnímu orgánu žádné důkazní návrhy či jiná vyjádření (kromě výsledku u ústního jednání dne 21. 2. 2018). Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). Z citované judikatury vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů. Stěžovatel blíže nerozvádí, které rozhodné okolnosti mohly být zjištěny pouze jeho výsledkem, aby přispěly k objasnění skutkového stavu významným způsobem. Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje s názorem městského soudu, který vycházel z řádně prokázaného skutkového stavu, neboť je zřejmé, že stěžovatel měl TPZOV od 18. 12. 2017 do 22. 2. 2018 u sebe, doznal se, že jej odnesl do prostorů své kanceláře a zajistil vrácení až po ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem, a to i přes předchozí výzvy vlastníka.

[15] Stěžovatel dále namítá, že nebyl prokázán jeho úmysl si TPZOV přisvojit a že se správní orgány otázkou zavinění zabývaly nedostatečně. Nejvyšší správní soud poukazuje na znění § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku proti majetku tím, že *si přisvojí cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby*. Obecně podle § 1051 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), platí, že „*si každý člověk chce podržet své vlastnictví a že nalezená věc není opuštěná*“. Nálezce je podle § 1052 odst. 1 občanského zákoníku *a priori* povinen si nalezenou věc nepřivlastnit, ale naopak ji vrátit tomu, kdo ji ztratil. Dále podle následujícího odstavce platí, že „*[n]elze-li z okolností poznat, komu má být věc vrácena, a nepovažuje-li se věc za opuštěnou, oznámí nálezce bez zbytečného odkladu nález obci, na jejímž území byla nalezena (...)*“ [srov. též komentář k § 8 zákona o některých přestupcích: P. Vetešík. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých*

pokračování

přestupcích, 2. vydání, 2020, s. 981-990]. Věc se tedy *může* stát nálezem pouze pokud je *zřejmé*, že ji vlastník úmyslně opustil, avšak k tomu v projednávané věci nedošlo.

[16] Z povahy dané věci je zřejmé, kdo je vlastníkem TPZOV a že se ho tento vlastník nechtěl zbavit zanecháním na pozemní komunikaci. I kdyby došlo k zapomenutí TPZOV, tak by měl stěžovatel městskou policii nejprve na danou skutečnost upozornit, popř. TPZOV odnést na nejbližší služebnu městské policie. Z jednání stěžovatele, které spočívalo v odnesení TPZOV do prostorů své kanceláře, není zřejmý jeho záměr nalezenou věc vrátit. Hlídka, která téhož dne zjistila, že TPZOV a vozidlo, na kterém původně byl nainstalován, nejsou na daném místě, se následně telefonicky spojila se stěžovatelem a požádala o vrácení věci. Stěžovatel pouze odpověděl, že TPZOV odešle poštou „jako vánoční dárek“, přičemž tak učinil až po ústním jednání, tj. 22. 2. 2018, tedy dva měsíce po spáchání přestupku, kdy na danou skutečnost byl upozorněn. Stěžovatel si tak úmyslně a neoprávněně přisvojil věc nálezem, přičemž nečinil žádné kroky pro to, aby ji neodkladně vrátil jejímu vlastníku, za které nelze považovat pouze tvrzené, ale neprokázané pověření zaměstnance k jejímu vrácení.

[17] V projednávané věci proto Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že úmysl stěžovatele si přisvojit cizí věc nálezem byl zřejmý, a to i přes znalost vlastníka a následnou výzvu městské policie. Stěžovatelovo jednání tak naplňuje veškeré znaky skutkové podstaty podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu